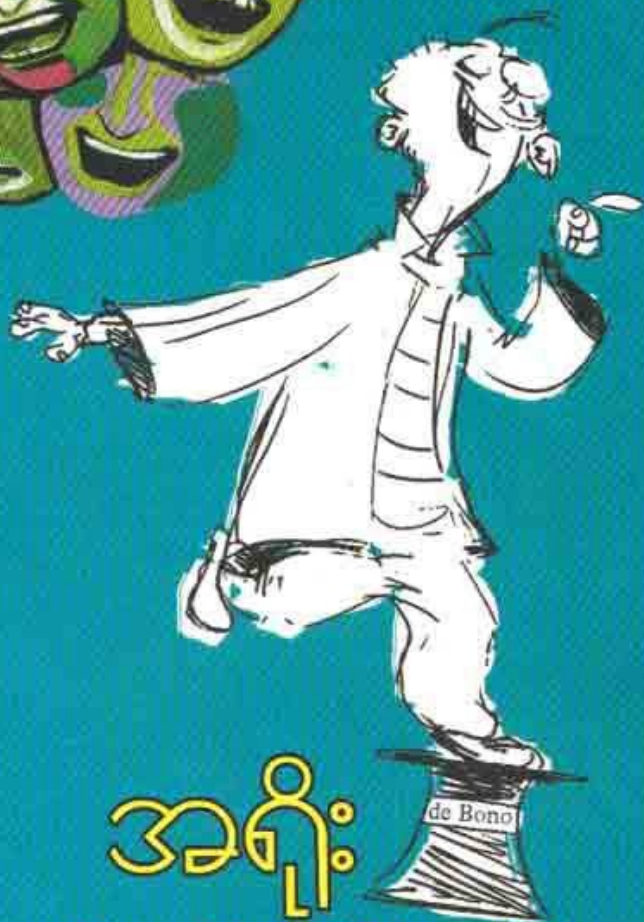

အစိုး
ဖိနပ်ခြောက်ရန်

အ ခြ ၁ : ၀ ၁ ၇ ၂ ၁ :

ဖိနပ်ခြောက်ရန်

‘အဲဒါကြောင့် သားတို့ သမီးတို့ ကမ္ဘာဆန်ဆန် နေကြဖို့

အဘပြောပြောနေတာပေါ့၊ ဒီနေ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက် ကောင်း၊ ပညာတစ်ခု ကောင်း လောက်နဲ့ ကျေနပ်ရလို့ ရပ်တည်လို့ မရတော့ဘူး၊ လူငယ်တွေ ဆို ပိုတောင် လိုအပ်ချက် တွေ များ သေးတယ်၊ အရင်ခေတ်ဟောင်း ခေတ်ဆွေးတုန်းကလို ‘တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ သာရ ငါပညာတတ် ဖြစ်ပြီကွ’ လို့ မရတော့ဘူး၊ သူများ ခန့်တဲ့ အလုပ်တွေ ကို လျှောက်ပြီး လိုက်ဝင် နေလို့လည်းမရတော့ဘူး၊ လခစား ဘဝဟာ ခိုင်မာတယ်၊ မလုပ်မရှုပ်မပြုတ် နေတတ်ရင် ပြီးတာပဲဆိုတဲ့ အယူအဆဟောင်းတွေ ခေတ်ပြီးသွားပြီ၊ ဒီခေတ်မှာ ဒီလိုတွေ လာနေ နေလို့ ကတော့ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာဆန်မှရမယ့်ခေတ် ဖြစ်နေပြီကွယ့်’

‘ဒါဆို ဘယ်လိုနေရမလဲ အဘ’

‘ဆိုကြပါစို့ကွယ်၊ သာမန်အရပ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ဘာပညာမှမတတ်ဘဲ ဖိနပ် ချုပ်စား တဲ့လူပဲ ဆိုပါစို့၊ ဒါတောင် ဘာပညာမှ မတတ်ဘူးဆိုပေမဲ့ ဖိနပ်တော့ ချုပ်တတ် သေးတယ်နော်၊ အရင် အစစအရာရာရှားပါးတဲ့ ခေတ်တုန်း ကတော့ လူတွေ က ဖိနပ်တစ်ရန်ကနေ နောက်တစ်ရန် ပြောင်းဝယ်စီးဖို့ အတော် ဝန်လေးကြတာကွယ်၊ ခေါင်လေးပြုတ်ရုံ လျှာလေးကွာရုံ ပြန်ချုပ်ပြီး စီးကြ တယ်၊ ဖိနပ်အမျိုး အစားကလည်း သိပ်များများ စားစား ဖောခြင်း သော ခြင်း ရှိနေတာ မဟုတ်တော့ ဖိနပ်ချုပ်စားတဲ့လူဟာ ဖိနပ်လေး သက်သက်ချုပ်စားရုံနဲ့ ထမင်းတော့ဝတယ်ကွယ်၊ ဖိနပ်တွေ ကလည်း ရွေးချယ် ဝယ်စရာ အမျိုး အစားက နည်းတော့ သုံးလေးငါးမျိုး ကောင်းကောင်းနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ချုပ်တတ်ရင်ကို အတော် အဆင်ပြေခဲ့တာကလားကွယ်၊ ဟော ခေတ်လည်း ပြောင်းလိုက် ရော ဖိနပ်ချုပ်သမားခမျာ တစ်ယောက် ထဲ ကွက်ပြီး ကမ္ဘာပြားတော့တာပဲ’

‘ဘယ်လိုပြားတာလဲ အဘရဲ့၊’

‘ပြားတာက ဒီလိုကွယ်၊ ခေတ်လည်းကောက်ပြောင်းလိုက်ရော ဖိနပ်တွေ အများ

ကြီး ရောက်လာဝင်လာရော၊ လူတွေ ကလည်း တော် ရုံတန်ရုံဆို ဖိနပ်ကို သိပ်စီးချင်ကြ တော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အသစ်တွေ အများ ကြီးရှိနေပြီကိုး၊ သူ့ဈေးနဲ့ သူ သူ့အမျိုး အစားနဲ့ သူ တန်ရုံ တန်ရုံတွေ နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေပြီ၊ အရင်ခေတ်က ရွေးစရာ မရှိဘူး၊ ချုပ်စီးခြင်းသာ တစ်ခုတည်းသော ဖြေရှင်းစရာ နည်းလမ်းလေ၊ အခုကျတော့ တော် ရုံဆို ဝယ်စီး လိုက်ကြ ကုန်ပြီ၊ ကဲ ဖိနပ်ချုပ်စားတဲ့ငနဲ ဘာလုပ်မလဲ’

‘ငုတ်တုတ် ငတ်ရုံပေါ့ အဘရယ်’

‘အဲဒီ မှာ စတာပဲ၊ အခုဆွေးနွေးနေတဲ့ခေါင်းစဉ်ရဲ့ အစက အဲဒီ မှာ စတာပဲ၊ အခု ဆွေးနွေးနေတဲ့ခေါင်းစဉ်ရဲ့ အစက အဲဒီ မှာ စတာပဲ၊ သာမန်ဖိနပ်ချုပ်သမား အနိမ့်ဆုံး လူတန်းစား လို့တောင် ပြောလိုရတဲ့ လူ တစ်ယောက် ရဲ့ ဘဝတစ်ခုဟာ အဲဒီ မှာ စပြီး ခေတ် ရဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရတော့တာပဲ၊ လူဟာဘယ်လောက်ပဲ နိမ့်ကျနိမ့်ကျ သူ့ကိုယ် သူ ငတ်သေသွားအောင်တော့ မနေဘူးလေ၊ အဲဒီ မှာ အခြေအနေရဲ့ အပြောင်း အလဲကို ရင်ဆိုင်ချဉ်းကပ်ပုံ နည်းလမ်းခြောက်မျိုး ပေါ်လာရော၊ ဖိနပ်ချုပ်သမားကိုသာ ဥပမာ ပေးထားတာနော်၊ အဘ ဆိုလိုတာက နယ်ပယ်တိုင်းက လူတိုင်းနဲ့ ဆိုင်လာတဲ့ ခေတ် အပြောင်းအလဲ၊ အခြေအနေ အပြောင်းအလဲနဲ့ ရင်ဆိုင်လာတဲ့အခါ လူတွေ ဖြေရှင်းတတ် လေ့ရှိတဲ့ အခြေအနေခြောက်မျိုး ကို ပြောချင်တာ’

‘ခြောက်မျိုး ပဲ ရှိတာလား အဘရယ်’ ‘ဦးထုပ်ခြောက်လုံးကိစ္စ ကြားဖူးလား’

‘ကြားဖူးတယ်လေ အဘရဲ့၊ သမီးတို့က အဲဒါတွေ သိအောင် လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ ဥစ္စာ’

‘အေး ဦးထုပ်ခြောက်လုံးကိစ္စကို ခဏမေ့လိုက်တော့၊ အဘ ပြောပြမယ်၊ ဖိနပ် သမားနဲ့ ဥပမာပေးထားတော့လည်း ဖိနပ်ခြောက်ရန်ကိစ္စပဲ ခေါ် ခေါ်ပေါ့ကွယ်၊ ဆိုလိုချင် တာက အပြောင်းအလဲ လူတွေ ရင်ဆိုင်ချဉ်းကပ်နည်း ခြောက်ခုကွယ်’

‘အထူးအဆန်းတွေ ပါလား အဘ’

‘အထူးအဆန်းက နှစ် ခုပဲ ပါတယ်၊ ကျန်တာက တို့အားလုံး မျက်စိမှော က်ပြီး

ကျော်သွားခဲ့ကြတဲ့ရိုးရိုး ကိစ္စတွေ ချည်းပဲ’

‘လူတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာချည်းပဲလား အဘ’

‘အပြောင်းအလဲနဲ့ကြုံရင် လူတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာချည်းပဲကွယ်’

‘ပြောပါဦး အဘရယ်’

‘ဒီလိုကွယ်၊ တစ်အချက်က လက်မြှောက် နောက်ဆုတ် စွန့်ခွာခြင်း တဲ့...

အခြေအနေအရ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ဖို့ မ ဖြစ်နိုင်တော့တဲ့အခါ
ကိုယ့်အတတ် ပညာနဲ့ ကိုယ့်လုပ်သက် အတွေ့ .အကြုံတွေ ကိုပါစွန့်လွှတ်ပြီး အရုံးပေး
လိုက်တာ၊ ဒီအလုပ် တော့ လုပ်စားမနေတော့ပါဘူးကွာ ဆိုပြီး မရေရာတဲ့ လောက အသစ်ကို
ဝေလေလေ ဝင်ကြည့်သွားချင်တဲ့ စိတ်မျိုး နဲ့ လူမျိုး ’

‘တော် တော် များ တဲ့ အမျိုး အစားပဲ အဘရဲ့၊ နှစ် ကရော’

‘နှစ် အချက်က မလုံလောက်ခြင်းနှင့် တင်းခံခြင်း တဲ့’

‘ဘာသဘောလဲ အဘ’

‘သဘောပ ဆက်လက်တိုးတက်အောင် မလုပ်ဘဲ ရှိရင်စွဲ ရှေးရိုးစွဲ အတတ်ပညာ၊
အသိ၊ အတွေ့ .အကြုံတွေ နဲ့ အပြောင်းအလဲကို တင်းခံနေတာ၊ ဂန္ထဝင်နဲ့ အဟောင်း အမြည်
ကို မကွဲတာ၊ ကြာကြာတင်းခံလို့ မရဘူး၊ ပြတ်ထွက်သွားနိုင်မယ် ဆိုတာကို သိသိ ကြီးနဲ့
မျက်ကွယ်ပြုနေတတ် တာမျိုး၊ သူ တစ်ယောက် ထဲတင်မကဘူး၊ သူ့ကိုမှီခိုနေတဲ့ အဖွဲ့
အစည်း အတွက်ပါ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တဲ့အစား’

‘တတိယကရော အဘ’

‘တတိယက အရောင် ပြောင်းလွယ်ခြင်း တဲ့’

‘ဘယ်လိုလဲ’

‘ရှင်းတယ်လေ၊ ဘာတွေ ဘယ်လိုပြောင်းလဲလာနေမှန်း မသိဘဲနဲ့ ပြောင်းပြီဟေ့၊

ပြောင်းပြီဟု ဆိုပြီး အတင်းကြီး ခေတ်မီချင်နေတဲ့ အစား၊ ခါတော် မီ လူတန်းစား
လိုခေါ်တယ်၊ လုံးဝစိတ်မချရဘူး၊ သူ့မှာ ခိုင်မာတောင့်တင်းတဲ့ အခြေခံကို တည်ဆောက်
နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း မရှိဘူး၊ တောင့်တင်းတဲ့ အခြေခံတစ်ခုကို သူ့ဆီမှာ ဘယ်တော့မှ လည်း
ရှာတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ တော့ ဘာ ဖြစ်မလဲ’

‘အခြေမှ မခိုင်တာ၊ လဲမှာ ပေါ့’

‘အဲဒါပဲ၊ စတုတ္ထတစ်ခု ဆက်ပြောပြမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဘ’

‘သံသယလွန်ခြင်း တဲ့’

‘ဘယ်လိုလဲ အဘ၊ ဘာကိုမှ စိတ်မချတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်လာနေချိန်မှာ ဘာကိုမှ စိတ်မချဘဲ
စောင့်နေ တယ်တဲ့ အစား၊ ဝင်ရောက်ပါဝင် ပတ်သတ်နေရမယ့်အချိန်မှာ ဒီအတိုင်း နေ
နေတာက ငါ့အတွက် မဆုံးရှုံးနိုင်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေတတ်တဲ့ လူစား၊ သူကတစ်ခုထူးခြားလာ
တယ် နော်၊ သူ့ကိုယ်သူတော့ ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်နေတယ်၊ အပြောင်းအလဲပေါ် မူတည်တဲ့
အကျိုး အမြတ်ကိုသာ သူမဆုပ်မကိုင်လိုက်နိုင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှု ရှိသွား တယ်၊
အပြောင်းအလဲရဲ့ ကြီးမားသော အကျိုး အမြတ်မျိုး ကိုတော့ သူလိုလူစား ဘယ်တော့မှ မရမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူက စောင့်ကြည့်ရင်း ရပ်တန့်နေတာလေ၊ စဉ်းစားကြည့်’

‘အဘ ပြောတော့ အထူးအဆန်း နှစ် ခုပါတယ်ဆို၊ ရှေ့လေးခုက
ဆန်းမှမဆန်းတာ’

‘နောက်ဆုံး ဆန်းတာနှစ် ခု အဘပြောပြမယ်၊ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဆန်းနေတာနော်၊
ဖိနပ်ချုပ်သမားတင် မဟုတ်ဘူး၊ တော် တော် များများ မေ့နေတဲ့ကိစ္စနှစ် ရပ်’

‘ဘာလဲ အဘ’

‘ယုံကြည်ခြင်းနဲ့ သတိကောင်းခြင်း လေ’

‘ဟင် လူတိုင်းပြောနေတာပဲဟာ’

‘ပြောနေပေမဲ့ တကယ်လိုက်လုပ်ကြတဲ့လူ ဘယ်နှစ် ယောက် တွေ ဖူးလို့လဲ’

‘အဲ’

‘အဘပြောပြမယ်၊ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာကို ကိုယ်ယုံကြည်ပါ၊ ချဲ့ထွင်ပြောင်းလဲဖို့ အမြဲ အဆင်သင့် ရှိပါ၊ ကိုယ့်လုပ်ရပ်တိုင်းမှာ သတိရှိပါ၊ အပြင်လောကအပေါ်မှာ လည်း သတိ ရှိပါ၊ လောကကြီးမှာ လူတွေ အများ ကြီး၊ ယုံကြည်မှု နဲ့ သတိကောင်းတဲ့ သူတွေ သာ အောင်မြင်ခဲ့ကြတာလေ၊ ရိုးရိုးလေးပါ၊ ကိုယ်လုပ်နိုင်တာ ကိုယ်ယုံကြည်ပါ၊ ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တိုင်းမှာ သတိထားပါ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဒီနေ့ ဆွေးနွေးတဲ့ကိစ္စ၊ ခြောက်ခုပဲ ခေါင်းထဲ မှတ်ထားကြလေကွယ်၊ ဘယ်တစ်ရွေးသားမှ မလွတ်စေရဘူး၊ ကောင်းပြီလား’

‘အဘရှိမှ ဖြစ်မှာ ပါပဲ’

‘သမီး စဉ်းစားဦးမယ် အဘရယ်၊ သန်ဘက်ခါမှ တွေ့ တော့မယ်’

‘လက်စသတ်တော့ အားလုံးသာ လိုက်သင်နေရတာ ၊ အခြေခံက ရှင်းရှင်း လေးကိုဟ’

‘အဘ ကျန်းမာပါစေဗျာ’

ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ပေါ်လာလေသည်။

‘ဟဲ့ ကောင်လေး... လူကြီးတွေ ကို လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီလား၊ နင်ဟာ စကား ပြောချိန်ပေး လိုက်တိုင်း ဒီလိုပဲ’

‘သူတို့က လာနားထောင်တာမျှ’

‘လာနားထောင်ထောင် မထောင်ထောင်... အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ ကို နင့်ကို အဘခေါ်ခိုင်းစရာလား’

‘သူတို့ဟာသူတို့ လာခေါ်တာလေ’

‘အရူးသက်နုနုလေးနဲ့ နင်ကများ ဟယ်၊ ငါ စိတ်ညစ်တာပဲ’

‘စိတ်မညစ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ အရင်ဘဝက အတွေ့အကြုံတွေ ပါပေါင်းရင် သူတို့ ကျွန်တော် ကို အဘ ခေါ်ထိုက်ပါတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား သမီးရယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကျေးဇူးရှင် အဘရယ်’

အသက်ငါးဆယ်ကျော် စိတ်ကျန်းမာရေး ဆေးရုံမှ နပ်စ်မကြီးသည် မြည် တွန် တောက် တီး၍ ကောင်လေးကို မျက်စောင်းထိုးကာ ထွက်ခွာလေသတည်း။

Touch Me If You Can

အိုင်ဖုန်း အိုင်ပတ်စ်များ နှင့် တကွ Touch ဆိုသော နည်းပညာ လွန်စွာ တွင်ကျယ် လာပြီး၍ နှစ် ပေါင်းများစွာ ကြာလာသော ကာလတွင် ဖြစ်၏ ။

လူတို့သည် လက်နှင့် ထိ၍ လိုရာပြီးသော အခြင်းအရာ အဖြစ်အပျက်များ ကို လွန်စွာ နေသားကျပြီးခဲ့လေပြီ ဖြစ်၏ ။ အကျိုး နည်းအင်အား စိုက်ထုတ်စရာမလို။ ထိရုံနှင့် ကိစ္စ ပြီးကြသည်က များ ခဲ့လေပြီ။ ဤကာလတွင် လူအများ လွန်စွာ နူးညံ့ကုန်ကြလေ၏ ။ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လျှင်ပင် ထိရုံလေး ဆက်ဆံပတ်သတ်ကြကုန်၏ ။ နည်းပညာအရလည်း လွန်စွာ တိုးတက်လာခဲ့သည် ဖြစ်၍ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကို လက်နှင့် ထိပေးလိုက်ရုံနှင့် ပင် ဘတ်စ်ကားမှ ကိုယ့်ကို လာခေါ်သော ခေတ် ဖြစ်၏ ။ ဒရစ်ပိုက်နှင့် ဒရစ်အိတ်ကို နပ်စ်မမှ လက်နှင့် ထိလိုက်ရုံနှင့် ပင် အပ်က လူနာ၏ အကြောကို သူ့ဟာသူရှာထိုး၍ လက်နှင့် တို့ထိ လိုက်လျှင်ပင် လက်ထိတ်မှ ဖမ်းစရာလူကို သူ့ဟာသူ ရှာသော ခေတ် ဖြစ်၏ ။ ဤကာလတွင်

...

ကိုဗိုင်းသည့် သူခိုး ဖြစ်၏ ။

ကိုဗိုင်း သူခိုး ဖြစ်ခြင်းသည် မည် သူ၏ ပယောဂကြောင့် မျှမဟုတ်။ သူ့ဟာသူ ခိုးချင်၍ ခိုးရမှနေနိုင်သော သဘောရှိလေသည် ဖြစ်ရကား ကိုဗိုင်း သူခိုး ဖြစ်ခြင်းသည် ထောင်ထဲမှ သူ့မိတ်ဆွေများ ပြောသကဲ့သို့ ‘ငဗိုင်းမခိုးရင် သူခိုးမျိုး ကန်းတာ ကြာပြီ’ဟူသော အခြေတွင် ရှိလေ၏ ။ ယခုခေတ်ကို ကိုဗိုင်း စက်ဆုပ်လေသည်။ ယခုခေတ်ကား ခိုးစရာ ရှားလေပြီ။ ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများ ကို လုံခြုံရာတွင် ထားကြ၏ ။ ပိုင်ရှင်များ က ရှိသေးသလား ရှိသေးသလားနှင့် Touch မျက်နှာပြင်များ ပေါ် တို့ကာ ထိကာ မကြာခဏ ကြည့်ရှုကြခြင်း အားဖြင့် အရင်ခေတ်ကို တော် လှန်ထားကြ၏ ။ ကိုဗိုင်းမှာ သူခိုးဆိုသော် ငြား အကြီးစား မဟုတ်။ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ဝက် ခိုးချင်တတ်သော သူခိုးသာ ဖြစ်၏ ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြုစရာ ရှားသော ခေတ်တွင် ကား ကိုဗိုင်း ခိုးစရာရှားလေပြီ။ သူကား စနစ်တကျသမား မဟုတ်။ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လစ်ချင်တတ်သော အလစ်သမား သာသာ သူခိုး

ဖြစ်၏။ ထောင်မှ လွတ်၍ သုံးလခန့်ကြာသော တစ်ရက်တွင် သူ့အမဲကို သူတွေ့ရှိလေသည်။

ဦးကျော်ထင်ထက်မှာ ဥစ္စာရှိသူ ဖြစ်၏။

ဥစ္စာရှိသည့် ဆိုငြား သူ့ဥစ္စာများ ကို အိမ်တွင် မထား။ ဘဏ်မှာ သွားထားထား၏။ သူ့ဥစ္စာများ ကို မနက်တိုင်း Touch နည်းပညာများ နှင့် စစ်ဆေး၏။ ခက်သည် တစ်ခုကား ဦးကျော်ထင်ထက်သည် ရှေးရိုးသမား ဖြစ်လေရကား သူတန်ဖိုးထားသော ဆုံးသွားခဲ့ပြီး သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည့် သူ့မိန်းမ၏ ဖားဥ ဆွဲနေပြီ ဖြစ်သော ဘရာဇီယာတစ်ထည်ကို အိမ်တွင် မီးခံသေတ္တာထဲထည့်၍ သိမ်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုသတင်းကို ကိုခိုးရ၏။

Manual ကိစ္စများ ကို အလွန်သဘောကျသော ကိုခိုးမှာ ထိုဘရာဇီယာကို ခိုးရန်ကြံ လေ၏။ ထိုကိစ္စမှာ သူခိုးအထာနှင့် ပြောရလျှင် လွန်စွာ မရေမရာကျလှ၏။ ဘရာဇီယာ ရခဲ့လျှင်လည်း ဘယ်မှာ မှ သွားရောင် လိုရသည့် အခြေအနေ မဟုတ်။ သို့သော် ကိုခိုးခိုးရန်ကြံလေ၏။

တိုတိုနှင့် လိုရင်း ပြောရသော် ကိုခိုးဝင်ခိုး၍ ဘရာဇီယာရပြီးသည့်နောက် ဦးကျော် ထင်ထက် မိလေတော့၏။ ဘရာဇီယာကို လုကြ၏။ နောက်နှစ် ဦးလုံး ပြုမှာ စိုး၍ ဘရာဇီယာ ကို စားပွဲတစ်ခုပေါ်တင်ထားကာ ငြင်းခုံကြလေသည်။ အချီအချ ပြောကြသည်များ ကား ...

ထက် - ‘ရှောက်သူခိုး... ငါခွေးတဲ့မှ၊ ဘာမှ လုပ်မရတဲ့ပစ္စည်း ဝင်ခိုးရအောင် မင်းက ဘာတုံး’

ခိုး - ‘ကျုပ်က လူလို ရတာ ခိုးချင်လို့ ဝင်ခိုးတာဗျာ၊ ဘာ ဖြစ်တုံး’

ထက် - ‘ဟိုမှာ တွေ့လား၊ ငါတစ်ချက် နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ လက်ထိတ်မင်းအတွက် ရောက်လာမှာ’

ခိုး - ‘အဲဒါတွေ ကျုပ်မကြိုက်တာပေါ့၊ အိမ်ထဲ သူခိုးဝင်ခိုးတာ

လုံးထွေးပြီးဖမ်းပါလား၊ ခင်ဗျားတို့ အခုခတ်က အားလုံးရှောက်တလွဲချည်းပဲ၊ ကျုပ်က လူဖမ်းတာခံချင်လို့ ဝင်ခိုးတာဗျ'

ထက် - 'လူက ဝင်မဖမ်းနိုင်လို့ အဲဒါတွေ တပ်ထားတာလေကွာ'

ခိုး - 'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မဖမ်းဘူးလား'

ထက် - 'ဖမ်းပါဘူး၊ Touch နဲ့ ဖမ်းလည်း မိတာကို'

ခိုး - 'လူဖမ်းတာမခံရတာ ဆယ့်ငါးနှစ် ရှိပြီဗျ ကျုပ်က လူဖမ်းတာ ခံချင်လို့ ဝင်ခိုးနေတာ၊ ခင်ဗျားဗျာ'

ထက် - 'ဟေ့ကောင် သူခိုး'

ပြောရင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ နှိပ်လိုက်၏ ။ ကိုခိုးရှေ့တွင် အချုပ်ခန်းပုံပေါ်လာလေသည်။ ကိုခိုးမှာ လွန်စွာ စိတ်ဆိုးလျက်

ခိုး - 'တစ်သက်လုံး နေလာတဲ့နေရာကို ခင်ဗျားကျုပ်ကိုလာမပြန်၊ ပိုဆိုးတာက တကယ့်ဟာ မဟုတ်တာကြီး လာပြနေတာပဲ'

ထက် - 'ဘာပြောတာလဲ၊ မင်းရောက်မယ့်နေရာလေ'

ခိုး - 'ကျုပ်ရောက်နေကျဟာက ဒီဟာနဲ့တူတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်လို့လား'

ထိုအချိန်တွင် အလစ်ကိုစောင့်နေသော ဦးကျော်ထင်ထက်မှာ သူခိုးကိုခိုး၏ နဖူးကို ခုန်၍ ထိုးလေ၏ ။ ဤအခိုက်အတန့်တွင် အံ့အားသင့်ဖွယ်ကောင်းသော အ ဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဦးကျော်ထင်ထက် ခုန်အုပ်ဖမ်းချိန်တွင် ကိုခိုးမှာ သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုး နှင့် ထိုးလိုက်လေရာ သူသည် အကောင်အထည် မဟုတ်ဘဲ ပုံရိပ်သာ ဖြစ်ကြောင်း အားလုံး သိသွားကြလေသတည်း။

ကိုခိုး သေဆုံးသွားသည်မှာ (၁၀)နှစ် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏ ။

ပူပါတယ်ဆိုမှ

စက်မှု တော် လှန်ရေး လှိုင်းလုံးခေတ်၊ ထိုမှ နည်းပညာ လှိုင်းလုံးခေတ်၊

ထိုသည်မှ တစ်ဆင့် အိုင်ဒီယာလှိုင်းလုံးခေတ်တို့ မည် သို့မည် ပုံ ဖြတ်သန်းသွားကြ
လေကြောင်း ယမမင်း မသိသည်ကို ယမမင်းအား အပြစ်ဆိုရန် သိပ်အကြောင်းမရှိလှချေ။
ယမမင်းသည် ကားဟု ဆိုလျှင် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ကို အပတ်လည်အောင် မနည်းအုပ်ချုပ်ကာ
နေရရှာလေ သော ကြောင့် ဖြစ်၏ ။ ချော သနားစရာပင် ကောင်းသေးတော့၏ ။ ရောရဝက
တစ်မျိုး ၊ မဟာရောရဝက တစ်ပုံ၊ သိဉ္စိုးငရဲက တစ်မှောင့်။ ဤကြားထဲ အဝီဖိနှင့်
မဟာအဝီဖိတို့က ထ ထ ပွက်ချင်းတတ်ကြသေး၏ ။ ယမမင်းခမျာ ဟိုငရဲကတစ်မျိုး ၊ ဒီငရဲက
တစ်ဘာသာနှင့် နှစ် ပေါင်းများစွာ အတွင်း မည် သို့သော အပြင်ကိစ္စရပ်များ ကိုမျှ
မလေ့လာအား။ တစ်ခု သတိထား မိသည်ကား ဤနှစ် ပိုင်းအတွင်း ၊ ငရဲကြွလာသူများ ပိုပိုများ
လာခြင်း ဖြစ်၏ ။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ငရဲကျလာကြသူ ဘယ်လောက်များများ ဆိုင်ရာ
ငရဲခန်းများ သို့ပို့လိုက်နိုင် သည်ချည်းသာ ဖြစ်၏ ။ တလောက အိုစမာဘင်လားဒင်မည် သော
မှတ်ဆိတ်တစ်ကောင် ငရဲရောက်လာစဉ်ကမူ အတော် အလုပ်ရှုပ် သွားသေး၏ ။ အပြစ်တွေ
များ လှသော နာမည် ကြီး ငရဲသား ဖြစ်၍ ရုတ်တရက် ဘယ်ငရဲပို့ရမှန်းမသိ။
နောက်မှသတိရကာ အဲဒီ အကောင် မဟာအဝီဖိ ခဏပို့ထား။ နောက်မှ တော် သလို
ငါကြည့်စီစဉ်မယ် ဟု ဖြေရှင်းထား၏ ။ လက်ထောက်ငရဲသားမှ ဆရာသမားရဲ့ ၊
တာလီဘန်ဆိုတာ အာဖီရမ်ကန်ထဲနှစ် ပြီး နှိပ်စက် ရကောင်းမလားဟု အကြံပေးသည်ကိုပင်
ငါတော် သလို စီစဉ်ပါ့မယ်ဆိုမှ နင်ကတစ်မျိုး ဟု ဟောက်လိုက်ရသေး၏ ။

နှစ် ပေါင်းများစွာ အတွင်း ယမမင်း တတ်ကျွမ်းလာသော

အခြားဘာသာစကားဟူ၍ 'What the hell' တစ်လုံးသာ ရှိရှာလေသည်။ ဒါတောင်
သုံးဆောင်းလူမျိုး များ ငရဲကျဖန် များ လာသဖြင့် သူတို့အော်တတ်သော စကားကို
မှတ်သားထားမိလေသော ကြောင့် တတ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤမျှခေတ်မမီလှသော
ငရဲမင်း ဖြစ်လေ၏ ။ ယခုတော့ ခက် ချေပြီ။ ဤနေ့ ငရဲကျ၍ လာသော

အကောင်တစ်ကောင်မှာ ယမမင်းနားမရှင်းသော ကိစ္စနှင့် ငရဲကျလာခြင်း ဖြစ်၏ ။ ဘာတဲ့။
၂၇ Act ဆိုလား။ ဖြစ်ထားသော အမှု မပြီးခင်ကာလ နာတိုက်၍ သေလေသော ကြောင့်
ငရဲရောက်လာသော အကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်၏ ။ တပည့်တပန်း ငရဲသားများ
အတန်တန်တားသည့်ကြားက ယမမင်း ကိုယ်တိုင် စစ်လေ သည်။ ထိုအကောင်မှာ သူ့ကိုယ်သူ
ဘယ်ရောက်၍ ရောက်နေမှန်းပင်မသိဘဲ ယောင် တောင်တောင် ပြူး ကြောင်ကြောင်
စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ယမမင်းပလ္လင်ရှေ့ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ ယီးတီးယားတား ရှိလေ၏ ။
ယမမင်းကား ၎င်းအား ခန့်ညားခြင်းရှိလေအောင် စကား အသုံးအနှုန်းအရပါ သတိထား၍
စစ်လေ၏ ။

‘ဒီမှာ မောင်မင်း ... အသင် ဘယ်ကလာတာတုံး’

‘အင်တာနက် ကဖီးကပါ’

ခက်ချေပြီ။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံတွင် ‘အင်တာနက်ကဖီး’ဟူသော ဘုံကိုယမမင်း
မကြားဖူး။ သို့သော် ရှိစေ။ မှင်သေသေ ဆက်စစ်ရမည် က ကိုယ့်အလုပ် ဖြစ်၍

‘ကောင်းပြီ မောင်မင်း... အသင် ဘာကိစ္စ ငရဲကျ၍ လာသနည်း’

ထိုအခါမှ သူကောင်းသားသည် သူ့ကိုယ်သူ ငရဲပြည်ရောက်နေမှန်း
ရိပ်စားမိကာ မျက်နှာငယ်နှင့် ဖြေရှာ၏ ။

‘ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာဗိုင်းရစ်တွေ လျှောက်ဖြန့်မိလို့ ထင်...တာပဲ ခင်ဗျ’

ခေတ်သိပ်မမီလှသော ယမမင်း နားကားလေတော့၏ ။ ဘာလဲဟ ကွန်ပျူတာ
ဗိုင်းရစ်။ လျှောက်ဖြန့်တယ် ဆိုကတည်းက သိပ်ကောင်းလှသော ကိစ္စတော့မဟုတ်။
ဘယ်ကိစ္စကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို လျှောက်လုပ်ခဲ့သော အကောင်စားနည်း။ သေချာ တာ
ကတော့ ငရဲကျလာပြီ ဆိုကတည်းက မဟုတ်တာသေချာပေါက် ဖြစ်ခဲ့သော အကောင် တော့
ဖြစ်လောက်၏ ။ ဤသို့ဖြင့်

‘ကောင်းပြီ မောင်မင်း... အသင် ဖြစ်ခဲ့လေတော့ ကိစ္စများ ကို ကျွန်ုပ်အား

ရှင်းလင်း စွာ တင်ပြပေတော့၊ အသင်၏ လားရာဘဝသည်ကား ကျွန်ုပ်အဆုံးအဖြတ်တွင် တည်၍ နေလေပြီ၊ အမှန်ကို ပြောပေလော့’

ထိုအခါမှအနီသူကောင်းသားသည် ကြောက်ကြောက်နှင့် တံတွေး :တစ်ချက် နှစ် ချက်မျှကာ လျှောက်တင်သည်မှာ ...

‘ဒီ ဒီလိုပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော် က ၂Internet Crazy သာမန်လူ တစ်ယောက် ပါ၊ မြန်မာပြည်မှာ ၂Internet ရပြီဆိုကတည်းက မလွတ်တမ်းသုံးခဲ့တဲ့သူပါ၊ ကျွန်တော် သိသမျှ Website တွေ အကုန်လျှောက်ဝင်ကြည့်ပါတယ်၊ သဘောကုတု အကြောင်းအရာ အချက် အလက်တွေ ဆိုရင် Download ဆွဲကြည့်ပါတယ်၊ ဒါ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆွဲသမျှ Download တွေ ဟာ ဘယ်တော့မှ File အပြည့်မရပါဘူးခင်ဗျ၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပဲ အမြဲကျန်ပါတယ်၊ ကြာတော့ ကျွန်တော် လည်း ဒေါသထွက်လာပြီး အဲဒီ File အပျက်တွေ ကို Emailနဲ့ တွေ့ ရာလူ လျှောက်ပို့ပစ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ တင် ကျွန်တော် ကို Hacker ဆိုပြီး အမှု လုပ်တဲ့သူက လုပ်ပါတယ်၊ အဲဒါဖြေရှင်းနေတုန်း တစ်နေ့စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အင်တာနက် ကဖီးတစ်ခုက ပြန်အထွက်မှာ အူအတက်ပေါက်ပြီး သေတာပါ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် အ ဖြစ် ကတော့ ဒါအကုန် ပါပဲ ခင်ဗျာ’

ကြောက်ကြောက်နှင့် လျှောက်ထားလေသော ငနဲသားစကားကို ယမမင်း စဉ်းစား လေ၏ ။

‘၂Internet’

‘Website’

‘Download’

‘File’

‘Email’

‘Hacker’

ဘာတွေ လာပြောနေမှန်းမသိရကား ခေတ်မမီသော ယမမင်း အမိန့်ချသည်မှာ

...

‘ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်း မသိ၍ မောင်မင်းရောရဝငရဲ၌ နှစ် တစ်သော င်း ကျစေ’ ဟူ၏ ။

လောက၌ ခေတ်မမီခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ အတတ်ပညာ မစုံလင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ အရည်အချင်း မပြည့်မီဘဲ တာဝန်ယူနေမှု သည် လည်းကောင်း၊ မဆိုင်တာ လျှောက်လုပ် ချင်တတ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း မကောင်းရှိလှတတ်သည်ကို ယမမင်း နှင့် ငရဲသားများ သဘော ပေါက်မပေါက်ကိုကား ကျွန်ုပ်တို့ စဉ်းစားကြရန်သာ ရှိတော့လေ သတည်း။

‘What the hell’

Mobile Guide ဂျာနယ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၁၁

မူလီ

မြို့တော် ဝန်ရယ်။ ပြောချင်လွန်းလှလို့ပါဗျာ။ ကောင်းတာလုပ်ပေးသမျှ လူတွေ မေ့ပစ်ကြ လွန်းလို့။ မကောင်းတာဘာမှမလုပ်ခဲ့တာတောင် မှဆင်းရဲတော့မကောင်း တာ လုပ်ရင်ဒီကောင်ပဲဆိုပြီး လက်ညှိုး ထိုးတတ်ကြလွန်းလို့။ ကျွန်တော် နာမည် သံမှိန်ပါ။ အရက် သမားပါဗျာ။ အစောင့်လုပ်စားရပါတယ်။ မီးကင်းစောင့်၊ ကားစောင့်။ ဂိုဒေါင်စောင့်၊ သံလမ်းစောင့် အကုန်ပေါ့ဗျာ။ အသားမည်း မည်း ၊ ရပ်ကြမ်းကြမ်း။ အရပ်ကလည်းမြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သူများ တွေ ထက်ပိုကြီးနေတော့ အမေမွေးကတည်း အစောင့် လုပ်စား လို့ရနေတဲ့သဘောမျိုး ။ အိမ်ထောက်လည်းမရှိပါဘူး။ ဒီလောက်ကြီးထွားပြီး ရပ်ဆို ကြီးနဲ့ မည်း သဲနေတဲ့လူကို ဘယ်သူကယူမှာ တုံး။ ကျုပ်ကလည်း ဘယ်သူမှ ယူချင်စိတ် မရှိ ပေါင်ဗျာ။ လေးဆယ်နားကပ်လာပြီ။ ဒီလိုပဲ နေလာခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်တဲလေးနဲ့နီးရင် ကျုပ် ပြန်အိပ်တယ်။ ခပ်ဝေးဝေးမှာ အလုပ်ရတော့လည်း ကြုံသလိုပဲ နေလိုက်တာပါပဲ။ အရက် သမား ဆိုတာကလည်း လူတကာအခေါ်ပါဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်က အနံ့ထွက်နေပေမဲ့ ဘယ် တုန်းကမှ ကျုပ်တာဝန်မလစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကျုပ်အလုပ် ကျုပ်ကျေခဲ့တာချည်းပါပဲ သူ ခိုးတွေ ရိုက်တယ်၊ ထုတယ်၊ ဖမ်းပြီးမိရင် ရဲပေးလိုက် တယ်ဗျာ။ ရဲသူ့ကိစ္စသူ ဆက်လုပ် မှာ ပေါ့။ ကျုပ်ကဖြင့် စိတ်ထဲမရှိပေါင်ဗျာ။ တစ်ခါတလေ မှောင့်ထဲထဲ ဘယ်သူထုပြီးဖမ်းမိ လို့ မိလိုက်မှန်းတောင် မသိတာမျိုး ရှိသေးတယ်။ အမယ်။ အစောင့်လုပ်တာလည်း မလွယ် လှဘူးဗျာ။ မြို့တော် ဝန် ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်။

နှစ် ပြားတစ်ပဲ အစောင့်ခလေးနဲ့တန်ဖိုးကြီးတာတွေ ချည်း သွားသွားစောင့်ပေး နေရတာ ။ ဘယ်အချိန် ဘာလာ ဖြစ်မယ်မှန်းလဲမသိ။ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလည်း ကိုယ့်မှာ လျော်နိုင်မဟုတ်။ အစောင့်ငှားထားလျက်နဲ့ အသုံးကိုမကျဘူးလို့ အပြောခံရသေးတာ။ အစောင့်လုပ်ရတာ မလွယ်ဘူး မြို့တော် ဝန်ရဲ့ ။ မြို့တော် ဝန်က အစောင့်လုပ်ဖူးမှာ မဟုတ်လို့ နည်းနည်း ပြောပြမယ်ဗျာ။ ဂိုဒေါင်မီးလောင်တာ နှစ် ခါလား ကျုပ်ကြုံဖူးတယ်။ တစ်ခုကအင်္ကျီချပ်တဲ့ ဂိုဒေါင်လားဗျာ။ ကျုပ်မှတ်မိပါသေးတယ်။ အထဲကလည်း ကျုပ်

ဝင်ရတာ မဟုတ်။ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ သူတို့ဟာ သူတို့ ဘာလုပ်ထားကြလဲမသိ။ ကျုပ် အလုပ်ချိန် အလုပ်လာဝင်တော့ဂိုဒေါင်ကြီးက ပိတ်ထားလျက်ကြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ ခြံဝင်း တံခါးသော့ တွေ ပဲပေးပြီး ပြန်တဲ့ကောင်က ပြန်သွားတယ်။ ညကျ မီးထလောင်ပါလေရော။ ကျုပ်မှာ ဒုက္ခ ရောက်လိုက်ရတာ မြို့ တော် ဝန်ရယ်။ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းတွေ အထဲမှာ ရှိနေမှန်း လဲမသိ။ မီးခိုးငွေ့တွေ အူမှ ကျုပ်ကမြင်လိုက်ရတာ လေ။ အထဲမှာ ဘယ်လောက် ဖြစ်နေမှန်းလဲ မသိ။ ကျုပ်လည်းဝင်မရ။ အော်လိုက်ရတာ မြို့ တော် ဝန်ရယ်။ အသံတွေ ပြာ ပြီး ကျုပ်မှာ မှော့ က်လျက်တောင်လဲတယ်။ လူသူမနီးတဲ့ ကွင်းပြင်ဝင်းကြီးထဲက ဂိုဒေါင်ကြီး မီးထလောင်နေတာ ကျုပ် တစ်ယောက် တည်း ဘာလုပ်တတ်မှာ တုံး။ တစ်ညလုံး ရသ လောက် ဗွက်ရေတွေ နဲ့ ကျုပ်ဂိုဒေါင်ကို ပက်တယ်။ တစ်ညလုံးပဲ။ ကျုပ်လည်း တတ် နိုင်တာ ဒါပဲလေဗျာ။ လောင်စရာကုန်တော့ မီးကငြိမ်းသွား ထင်ပါရဲ့ ဗျာ။ အရုဏ်တက် တော့ ကျုပ်မှာ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေပီ။ မီးခိုးမှိုင်းရိုက်ထားတဲ့ ဂိုဒေါင်ကြီးကို ကျုပ်ကြည့် နေရုံပဲ တတ်နိုင်တော့တာ မြို့ တော် ဝန်ရဲ့ ။ အဲ့ဒီမှာ ရောက်လာတဲ့လူတွေ က ကျုပ်ကို ဖမ်းကြတယ်ဗျာ။ ကုမ္ပဏီအပြိုင်ဆိုင်က ငွေယူပြီး ဂိုဒေါင်ကိုမီးရှို့လို့ဆိုပဲ။ သူတို့ပြောတာတွေ ကျုပ်သိပ်နားမလည်ဘူးဗျာ။ ဘယ်သူမှလဲ ကျုပ်ကိုပိုက်ဆံလာမပေးပါဘူး။ ကျုပ်ခံပြင်း တာက ကျုပ်စောင့်နေတဲ့ ဂိုဒေါင်ရဲ့ သော့ ကို ကျုပ်ကိုပေးမထားဘူးဗျာ။ ဝင်းသော့ ခြံသော့ တွေ ပဲ ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့က ကျုပ်ခိုးမှာ စိုးလို့တဲ့ဗျာ။ ဂိုဒေါင်ထဲဝင်ခိုးမှာ စိုးလို့ ကျုပ်ကိုဂို ဒေါင်သော့ မပေးခဲ့တာတဲ့။ ဂိုဒေါင်မီးလောင်တော့ ကျုပ်ထောင်ကျသွားတယ် မြို့ တော် ဝန် ရဲ့ ။ ကျုပ်ဒုက္ခရောက်တယ်ဗျာ။

ထောင်ကလွတ်လာတော့ ထမင်းငတ်တယ် မြို့ တော် ဝန်ရဲ့ ။ ကျုပ်တောင်းစားရ တယ်ဗျာ။ လူတွေ ကထောင်ထွက်ကို အစောင့်မခန့်ချင်ကြဘူး။ မယုံဘူးတဲ့။ ကျုပ်တစ် ယောက် တည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီး ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့အ ဖြစ်တွေ ကို သူများ ကိုပြောရင်မယုံကြဘူး။ အရက် သမားအောက်တန်းစားက အရက်ပုလင်းပြရင် ဘာမဆိုလုပ်မှပဲတဲ့ဗျာ။ အဲ့ဒါမဟုတ် ဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်အဲ့လိုမလုပ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ကျုပ် ရှင်းလည်းမပြတတ်ဘူး မြို့ တော် ဝန်ရဲ့ ။ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ ခုနက အ ဖြစ်လိုအ ဖြစ်မျိုး ကျုပ်နှစ်

ခါကြုံဖူးတယ်။ နှစ် ခါလုံး ကျုပ်ထောင်ကျတယ်။ ပြန်လွတ်လာတော့ ငတ်တယ်ဗျာ။ အတော် ကြာတယ်။ တောင်းစား ရတယ်ဗျာ။ မြို့ တော် ဝန်က တောင်းစားဖူးမှာ မဟုတ်လို့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ သံမှိန်ငတ် လွန်းလို့ တောင်းစားတော့လူတွေ ကပြောတယ်။ ဆင်စားလို့မကုန်တဲ့ ကိုယ်ကြီးနဲ့ တောင်း စားနေရကောင်းလား ဆိုပြီး။ ကျုပ်ငတ်လွန်းလို့ ခဏတောင်းစားတာပါ။ ပိုက်ဆံမပေးပါနဲ့။ တစ်နှစ်လောက်ပဲကျွေးကြပါ ဆိုတာတောင် မကျွေးကြဘူးဗျာ။ ထားပါဗျာ။ မြို့ တော် ဝန်က မြို့ တော် ဝန်ပဲ ဥစ္စာ။ သံမှိန်က သံမှိန်ပဲ။ လိုရင်းပဲ ပြောတော့မယ်။

အခုကျုပ် အစောင့်လုပ်နေတဲ့ ဝင်းကြီးနားမှာ ပိုက်လုံးကြီး တစ်ခုရှိတယ်ဗျာ။ တော် တော် ကြီးတယ်။ အဲ့ဒီပိုက်လုံးကြီးပေါ်ကို ကောင်လေးတွေ ဂစ်တာ လာလာထိုင် တီး ကြတယ်။ ညဘက်ဆို ပြောတာပါ။ ဘာပိုက်ကြီးမှန်းတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး။ မြို့ တော် ဝန်ရာ။ အဲ့ဒီ ပိုက်ကြီးအပေါ်မှာ လူဖြတ်ကူးလို့ရအောင် ထိုးထားတဲ့ တံတားတွေ ဘာတွေ တောင်ရှိတယ်။ ဘယ်ကနေဘယ်ကို သွယ်ထားတဲ့ ပိုက်ကြီးမှန်းလည်းမသိဘူး။ ဘယ် လောက် အရေး ကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး။ ဘာပိုက်ကြီး ဖြစ် ဖြစ် ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ပိုက်ကြီး တန်းထားတာကိုက အရေး နည်းနည်း ကြီးတဲ့ကိစ္စလို့ ကျုပ်ထင်သဗျာ မြို့ တော် ဝန် ရာ။

အမှန်ပြောရရင် သံမှိန်နဲ့ အဲ့ဒီပိုက်ကြီး ဘာမှမဆိုင်လှဘူးဗျာ။ မြို့ တော် ဝန် စဉ်းစား ကြည့်။ ကျုပ်ကအဲ့ဒီပိုက်ကြီးကို စောင့်ပေးရတဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က ကုန်ဒို ဆိုလားဗျာ။ အဲ့ဒီဝင်းကြီးမှာ အစောင့်လုပ်တဲ့လူ။ ညည မနေနိုင်လို့ လျှောက်သွားရင်း တွေ လာတာကို ကျုပ်မှတ်ထားကြည့်တာ။

သုံးလေးငါးခါ ရှိပြီ။ ပိုက်ကြီးရဲ့ အဆက်နေရာမှာ ရှိတဲ့ မူလီခေါင်းတွေ ကို လာလာ ဖြုတ်နေတတ်တဲ့ကောင်တွေ ။ ဘာလို့ဖြုတ်တာလဲမေးတော့ ငါးများတဲ့ပိုက်မှာ တပ်ဖို့တဲ့။ ဒီပိုက်ကြီးက ဘာပိုက်ကြီးမှန်းလဲ မသိဘဲနဲ့ မူလီခေါင်းတွေ လာလာဖြုတ်နေရင် ပိုက်ကြီး ပြတ်သွားရင် ဘာလုပ်ကြမတုံးလို့ မေးတော့ မင်းက မြို့ တော် ဝန်လားတဲ့။ ခွန့်ရိုက်လို့ ခေါင်းကွဲသွားမယ်၊ နောက်တခါ လာရင်အသိပဲလို့ ကျုပ်ကိုမာန်ကြတယ်ဗျာ။

ကျုပ်လည်းသိပ်မသိဘူးဗျာ။ မြို့ တော် ဝန် ဘယ်သူမှန်းလည်း ကျုပ်သိတာ မဟုတ် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီကိစ္စက မဟုတ်သေးဘူးလို့တော့ ကျုပ်ထင်သဗျာ။ မူလီတွေ သိပ်မရှိ

တော့ဘူး မြို့တော် ဝန်ရဲ့ ။ မူလီတွေ မရှိတော့ရင် မြို့တော် ဝန်အတွက် သိပ်မကောင်း
ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တာပဲ။

ရေး တော့ရေး ကြည့်တာပဲ မြို့တော် ဝန်ရော။

သံမှိန်လိုကောင်ကရေး တော့ မြို့ကတော် ဝန်ဆီမရောက်ဘဲ အမှိုက်ခြင်းထဲ
ရောက် သွားမယ် ထင်တာပါ။

သံမှိန်ပြောချင်တယ်ဗျာ။ ကိုယ်တွေ ပါ။

ပိုက်လုံးမှာ မူလီတွေ မရှိတော့ဘူးဗျ။

“ မူလီ ” မရှိတော့ဘူး။

Joke United မဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၂

ဖက်တီးမျက်မှန် ဂျင်နရေး ရှင်း

အရင်က ...

ကလေးဆိုတာများ ...ကျောင်းအားရက်ဆို လမ်းထွက်ဆော့ကြတော့တာပဲ။

အထွေ အထူး ကစားစရာတွေ လည်း လိုလှတာမဟုတ်ပါဘူး။ အုန်းလက်ခြောက်မြင်းလုပ်၊
နွား လုပ်စီးတာပဲ။ သစ်ကိုင်းခြောက် ကောက်ရရင် ဓားလုပ်ပြီး ဗန္ဓုလဆော့တော့တာပဲ။
တာယာ စုတ်ရလည်း ခွေလိုမိဆော့နေတာပဲ။ ကျောက်ခဲနစ် ခဲနဲ့ ခိုးပစ်ဆော့ရင်ဆော့တာပဲ။
ဘောလုံးတစ်လုံးရပြီလားဟု ဆိုရင်တော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကကောင်တွေ လိုက် ခေါ်ပြီး
ကန်ကြပါလေရော။ ချော်လဲလို့ ခူးပြတဲ့ကောင်ပြု၊ တံတောင်စုတ်တဲ့ကောင်က စုတ်။ ရန်
ဖြစ်ရင် ဖြစ်ကြ။ မနေနိုင်တဲ့လမ်းသွားလမ်းလာ လူကြီးတွေ က ဝင်ဖျန်ဖြေလို့ ဖျန်ဖြေရ။
ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နောက်တော့လည်းပြန်မခေါ်ဘဲနဲ့ နေနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်တာ။

ကလေးမလေးတွေ ဆိုလည်း အိဆွတ်ကြိုး လေးတစ်ချောင်းလောက် ရလို့

ကတော့ တစ်ရပ်လုံးက ကလေးမတွေ ဝိုင်းခုန်ကြတော့တာပဲ။ နင်ကညစ်တယ်
ငါကညစ်တယ်နဲ့ ဆံပင်ဆွဲပြီး လုံးကြလား လုံးကြရဲ့ ။ ပြီးပြန်ခေါ်ပြီး ဆော့ကြတာပါပဲ။
ဖုန်တထောင်းထောင်းနဲ့ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ဆော့လိုက်ကြတာများ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့။
လူကြီးတွေ အတင်းလိုက်ခေါ်ကြရတဲ့အထိ။ ချွေးတွေ သံတွေ ရွံလိုရယ်။ ပျော်တာတော့
ပျော်ကြတာပဲ။ ယောက်ျား မိန်းကလေး ပေါင်းမိလို့ ကတော့များ။ တိုင်ဦးတမ်းပဲဆော့မလား။
ကုန်းလားရေလားတို့၊ ရွှေစွန်ညိုတို့၊ သူခိုးပုလိပ်တို့၊ စိန်ပြေးတန်းတို့၊ မြေကြီးပေါ် စည်း
တုတ်နဲ့ခြစ်တားပြီး ထုပ်စည်းတိုးတာတို့၊ ကုလားမစည်းနင်းတာတို့၊ ဖန်ခုန်တာတို့ စုံနေ
အောင်ကိုဆော့တော့တာ။ ဘာမှမပူနဲ့။ အားလုံးချွေးမထွက်တာမရှိဘူး။ တူတူပုန်းတာ တောင်
တစ်နေရာထဲကြာကြာမပုန်းရဲလို့ ဒီကနေဟို၊ ဟိုကနေ နောက်တစ်နေရာ ပြေးလွှား
ပုန်းကြရင်းနဲ့ကိုပဲ ချွေးပြန်နေကြတာ။ အဲ့ဒီလောက် မြောင်းဆန်အောင် ဆော့နေမှတော့
စားရင်လည်း ဟပ်တပ်ဆွဲပေါ့။ ကျုံး တွယ်ကြတာ။ ပြီးရင်လည်း ချက်ချင်း ပြန်ဆော့ကြ
ပြန်တော့ လူကြီးတွေ မှာ အူခေါက်ကုန်ကြမှာ စိုးလို့ တဟဲ့ဟဲ့နဲ့။ တစ်ခုတော့အကျိုး ထူးပါရဲ့ ။

ဘာပဲပြောပြော ဘာနည်းနဲ့ပဲဆော့နေနေ ပြေးလွှားလှုပ်ရှား ကစားနေရတော့ ခြေတွေ လက်တွေ သန့်မာတယ်။ အမောအပန်းဒဏ် ခံနိုင်တယ်။ ကျန်းမာရေး နဲ့လည်း ညီညွတ် နေကြတယ်။ တော် ရုံမဖျားမနာဘူးဗျာ။ ဟိုတုန်းက ကလေးတွေ ပြောပါတယ်။

အခုတော့ ...

မိုးလင်းတာနဲ့ စားစရာတစ်ခုခုရှာပြီး ကွန်ပျူတာရှေ့၊ ဂိမ်းစက်ရှေ့၊ ထိုင်ကြပါ လေရော။ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း။ တချို့ ဆို မိဘလူကြီးမသိအောင် ညလုံးပေါက်တောင် ခိုးဆော့သေး။ အစားနဲ့ပါးစပ်ကလည်းမပြတ်ဘူး။ အဲ့ဒီကစပြီး ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် chatting ထိုင်တဲ့စခန်းထိရောက်သွားရော။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့နေတာ ခင်ဗျားကြီး အလုပ်ဘာရှိလဲ မေးတော့ ...ဟုတ်ကဲ့ရှိပါရဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျုပ်အလုပ်ကခင်ဗျားလေးတို့ နောင် ဖြစ်လာမယ့်အရေး ကို တွေးပြီးရေး ပြချင်တာပါ။

ဖန်သားပြင် အမျိုးမျိုး နဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ မျက်နှာချင်းဆက်ကြတာ ကြာလာတော့ ဖြစ်လာတာတွေ ရှိသဗျာ။

ပူးပေါင်း ဆော့ကစားမှု မရှိတော့တဲ့အတွက် ကလေးချင်းသံယောဇဉ်နည်းလာပြီး အသီးသီး တစ်ယောက် ချင်းရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့စိတ်ကြီးလာတယ်။ အတ္တကြီးလာ တယ်။

ပြေးလွှားလှုပ်ရှားမှု မရှိတော့တဲ့အတွက် ခန္ဓာကိုယ်က အပင်ပန်းခံနိုင်မှု နည်းလာ မယ်။ နည်းလာတော့ ကိုယ်ပင်ပန်းမယ့်ကိစ္စ ဘာမှမလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဘာမှမလုပ်ချင် တော့ တာဝန်ယူလိုစိတ် ပျောက်ပါလေရော။ ခေါင်းဆောင် မပြောနဲ့၊ နောက်လိုက်ကောင်း တောင် ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူး။

ပတ်ဝန်းကျင် အထိအတွေ့ နည်းတော့ ခလုတ်ဆိုတာ တိုက်တတ်ပါလား။ ချော်လဲ ရင်ခွះပြတတ်ပါလား။ နေပူထဲဆော့ရင်ဖျားတတ်ပါလားတောင် မသိတော့ဘူး။ မသိတော့ နည်းနည်း လေး ကိုယ်ထိမိမိမိတာနဲ့ သေမလောက် ကဲကဲဆတ်ကြရော။ အဲ့ဒီအကျိုး ဆက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာက လောကဓံအထုအထောင်း မခံနိုင်တဲ့ဘဝ၊

ဒုက္ခသေးသေးလေးကို ကြီးကြီးထင်ပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ ကျ၊ စိတ်မခိုင်တော့တဲ့ဘဝ။

ဖန်သားပြင် အမျိုးမျိုး ရှေ့မှာ နေ့စဉ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု စားရင်း
ထိုင်ထိုင်နေမှတော့ သေချာပေါက် ဝလာမယ့်အပြင် ဖန်ပြင်ကထွက်တဲ့ radiation
ခေါ်တဲ့အလင်းပျက် ရောင် ခြည်တွေ က မျက်စိကို ကြာတော့ထိလာစေရော။ ဘာ ဖြစ်လာမလဲ
ဆိုတော့ကာ ... ။

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အပင်ပန်းမခံနိုင်တဲ့၊ အရေး အကြောင်းဆိုလွယ်လွယ်
လှုပ်မရတဲ့ အပြင် တာဝန်ယူစိတ်နည်း၊ နာကလည်းထစ်ဆို အင်မတန်နာတတ်၊
ဘာမှမလုပ်ဖူးတော့ သတ္တိကမရှိ၊ စိတ်ဓါတ်ကျလွယ်တဲ့ကိုယ်၊ စိတ်နဲ့မျက်စိကလည်း
အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် မှုန်နေသေးတဲ့ “ ဖက်တီးမျက်မှန် ” လူနလေးတွေ များ
လာပါလေရော။

ဖက်တီးမျက်မှန် generation တွေ သာအများ ကြီး ဖြစ်လာရင် ကမ္ဘာကြီးလည်း
အလကားအလုံးကြီး ဖြစ်ရော။

တစ်ကမ္ဘာလုံးက ရုပ်ရှင်တွေ မှာ အမြဲပါတတ်ပါတယ်။

“ကလေး” ဆိုရင် “ပြေး” ဆိုတာနဲ့ အမြဲတွဲ ပြတတ်တာ သတိထားမိကြမှာ ပါ။
ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ သဘာဝ ကိုပြတာပါ။ ကလေးတွေ ဟာ နောင်အနာဂတ်
ကိုယ်စိတ်ကြိုခိုင်မှု အတွက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား ကစားပေးရတယ်။ လူမှမဟုတ်ဘူး။
လောကသဘာဝ မှာ ဘယ်ကလေးတွေ ငြိမ်လို့တုံး။ ခွေးကလေး၊ ကြောင်ငယ်ကလေး၊
ဆိတ်ပေါက် နွားပေါက် လေးတွေ ကအစ တစ်ချို့လုံးဆော့နေ လှုပ်ရှားနေကြတာပဲ။
လိုအပ်တဲ့ကိစ္စမို့ သဘာဝ အရ ဖြစ်နေကြတာ။ ကလေးဆိုတာဂနာမငြိမ်ဘူး
ဆိုတာအားလုံးသိရဲ့ ။

ထိန်းရသက်သာအောင်တီဗီရှေ့၊ ကွန်ပျူတာရှေ့ သွားမစွပ်ပေးလိုက် လေနဲ့
အရပ် ကတို့။

ကိုယ့်သားသမီးတွေ ဘာမှသုံးမရတဲ့ ‘ဖက်တီးမျက်မှန် ဂျင်နရေးရှင်း’ ဝင်တွေ

ဖြစ် ကုန်မယ်။

နည်းပညာဆိုတာ သေချာတွေ့ရင် စီးပွားရေး ပဲဆိုတာ
သတိတော့တစ်ဆိတ်ထားကြ စမ်းပါဗျာ။

သူတို့ဟာသူတို့ စီးပွားရှာနေကြတဲ့ ကွန်ရက်ကြီးထဲ ကိုယ့်သားသမီး ဝင်သွားပြီး
သုံးမရတော့တဲ့ ဖက်တီးမျက်မှန်လေးတွေ အဖြစ်ပြန်ထွက်လာရင်တော့ ဘယ်သူတာဝန်မှ
မဟုတ်ပေဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ တာဝန်ပေပဲကိုးဗျာတို့။

Mobile Guide ဂျာနယ်၊ မေလ၊ ၂၀၁၁